sõnud, siis naene iggatses teäda, mis selle kolmandama waagna sees piddi ollema? Mees ütles nae e wasto: ärra katsu mitte; tänna Jumalat se õnne e st, mis sees meie olleme; hoidkem ennast, et meie ihhaldamisse läbbi ei rikku omma ellamist ja se läbbi keigest õnnest ilma jäme. Naene kostis: egga ma tahha jo n id dagid wõrra; ma tahhan sedda kaant nattukse üllestõsta, ja waatada, mis seäl sees peaks ollema; mis herra sest teab? Ükski ei nä sedda. Mees kartis ja tahtis mitte lubbada. Aga naene ütles: ärra karda ühtegit, polle wigga mitte! Siis ütles mees: minno polest tõsta agga edda kaant hiljukeste, ja minna tahhan waatada. Nenda kui se naene sedda kaant üles tõstis, peäsis labi üks hiir. Naene tohtus nenda, et ta werrises,

ses, ja mees hakkas nutma. Kui herra sedda kuulda sai, käskis temma nendele need waanad nartsud ja hilbud jälle anda ja neid ärraaiuda omma tõ kallal, et nemmad agga piddid eespiddi isseennese peäl ja mitte Adama pärrast kaebama.

Õppetus.

Ihhadalminne ja himmo on patto hakatus; sest himmud saawad laiskusse läbbi woimust, ning nenda on laiskus kurati pea paddi. Ärra kaeba siis mitte teiste ülle, waid so ommad patrusid himmud teewad sind waeseks innimeseks.

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 32